

Dániel könyve – Százhetvenegyedik

Geopolitikai sakkjátszma: a Vatikán, a kommunizmus és a világhatalom megszerzésére irányuló törekvés

Jeff Pippenger
2024-04-01

A This Blood kulcsai: Küzdelem a világhatalomért II. János Pál pápa, Mihail Gorbacsov és a kapitalista Nyugat között című könyvet Malachi Martin írta, és először 1990-ben jelent meg. Martin II. János Pál pápa szerepét vizsgálja mint a globális politika és diplomácia egyik átalakító jelentőségű alakját a 20. század második felében. Tárgyalja a pápa szerepét a kommunizmus kelet-európai összeomlásában. A könyv katolikus nézőpontból mutatja be azokat a dinamikákat, amelyek 1989-ben, a vég idején, Dániel 11. fejezete negyvenedik versének beteljesedéséhez vezettek.

Martin elemzi a Szovjetunió belső dinamikáját Mihail Gorbacsov vezetése alatt, különös tekintettel Gorbacsov „glasznosztj” (nyitottság) és „peresztrojka” (átalakítás) politikájára. Tárgyalja a Szovjetunió előtt álló kihívásokat, valamint Gorbacsov kísérleteit a kommunista rendszer megreformálására. Feltárja a geopolitikai feszültségeket és hatalmi küzdelmeket a Szovjetunió (a dél királya — a sárkány), a Katolikus Egyház (az észak királya — a fenevad) és az általa kapitalista Nyugatnak nevezett erő (az észak királyának helyettes hadserege — a hamis próféta) között. Tárgyalja azokat az ideológiai konfliktusokat, a kémkedést és a titkos műveleteket, amelyek a hidegháború korszakát jellemezték, és megvizsgálja a különféle szereplők erőfeszítéseit a világ jövőjének alakítására.

Martin hangsúlyozza a katolicizmus jelentőségét mint a világpolitikában és a diplomáciában ható erőt. Azt állítja, hogy a Katolikus Egyház II. János Pál pápa vezetése alatt meghatározó szerepet játszott a korszak történelmi alakulásának formálásában, és befolyásolta a hidegháború kimenetelét. II. János Pál befolyását a portugáliai Fátimában történt Mária-jelenések összefüggésébe helyezi, és azonosítja Fátima hatását a világ eseményeire, valamint a Katolikus Egyház szerepét a történelem menetének alakításában. Martin azt sugallja, hogy a fátimai események jelentős prófétai és geopolitikai következményekkel bírnak, különösen a hidegháború korszakának összefüggésében.

Martin a fatimai három titkot vizsgálja, amelyeket állítólag a Szűz Mária nyilatkoztatott ki három fiatal pásztorgyermeknek Fatimában 1917-ben. Azt állítja, hogy a harmadik titok, amelyet a Vatikán kezdetben titokban tartott, és csak 2000-ben hozott nyilvánosságra, apokaliptikus figyelmeztetéseket tartalmazott a Katolikus Egyház és a világ jövőjére vonatkozóan. Martin amellett érvel, hogy a fatimai eseményeknek – beleértve a jelenéseket és a Szűz Mária által közvetített üzeneteket – jelentős kihatásuk volt a globális politikára, valamint a kommunizmus és a kapitalizmus közötti küzdelemre a hidegháború korszakában.

Martin II. János Pál pápa szerepét a fatimai prófécia beteljesedésének kulcsfontosságú alakjaként emeli ki. Azt állítja, hogy II. János Pál önmagát a fatimai harmadik titokban említett „fehérbe öltözött püspöknek” tekintette, és pápaságát olyan küldetésnek látta, amelynek célja a gonosz erővel való szembeszállás, valamint a lelki megújulás előmozdítása a Katolikus Egyházon belül és a tágabb társadalomban.

Martin azt állítja, hogy a fatimai üzenetek hangsúlyozták a lelki harc jelentőségét, valamint azt, hogy a Katolikus Egyháznak szembe kell szállnia a gonosz erővel mind az Egyházon belül, mind azon kívül. Amellett érvel, hogy a fatimai események lelki és erkölcsi keretet adtak a modern világban az emberiséget érő kihívások megértéséhez és kezeléséhez. A fatimai üzenetek azt a sátáni üzenetet képviselik, amely arra kondicionálja a katolicizmust, hogy Krisztusként fogadja el a Sátánt, amikor az a hamarosan eljövendő vasárnaptörvény idején Krisztus „személyét ölti magára”.

„Sátán csodákat fog művelni, hogy megtévessze a föld lakóit. A spiritizmus úgy végzi majd munkáját, hogy a halottak megszemélyesítését idézi elő. Azok a vallási testületek, amelyek megtagadják Isten figyelmeztető üzeneteinek meghallgatását, súlyos megtévesztés alá kerülnek, és egyesülni fognak a polgári hatalommal, hogy üldözzék a szenteket. A protestáns egyházak a pápai hatalommal egyesülnek majd Isten parancsolatait megtartó népének üldözésében. Ez az a hatalom, amely a nagy üldöző rendszert alkotja, s amely lelki zsarnokságot fog gyakorolni az emberek lelkiismerete fölött.”

„Két szarva volt, a Barányéhoz hasonló, és úgy szólt, mint a sárkány.” Noha az emberek azt vallják, hogy az Isten Barányának követői, mégis a sárkány lelkületével telnek meg. Azt vallják, hogy szelídek és alázatosak, de a Sátán lelkületével szólnak és hoznak törvényeket, cselekedeteikkel pedig megmutatják, hogy az ellenkezői annak, aminek vallják magukat. Ez a bárányszerű hatalom egyesül a sárkánnyal, hogy hadat viseljen azok ellen, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus Krisztus bizonyágtétele. És Sátán egyesül a protestánsokkal és a pápistákkal, velük összhangban munkálkodva mint e világ istene, úgy parancsolva az embereknek, mintha országa alattvalói volnának, akikkel tetszése szerint bánhat, és akiket kormányozhat és uralma alatt tarthat.

„Ha az emberek nem hajlandók egyetérteni abban, hogy lábbal tiporják Isten parancsolatait, a sárkány lelke nyilvánul meg. Börtönbe vetik őket, tanácsok elé hurcolják, és megbírságozzák őket. »És azt teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy bélyeget kapjanak a jobb kezükre vagy a homlokukra« [Jelenések 13:16]. »És adaték neki, hogy lelket adjon a fenevad képének, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt cselekedje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek« [15. vers]. Így Sátán bitorolja Jehova előjogait. A bűn embere Isten székébe ül, magát Istennek hirdetve, és Isten fölött cselekedve.” Manuscript Releases, 14. kötet, 162.

Az Antikrisztus egyszerre jelképezi Róma pápáját és a Sátánt, mert Róma pápája a Sátán földi képviselője. „Így bitorolja el a Sátán Jehova előjogait. A bűn embere Isten székébe ül, önmagát Istennek hirdetve, és Isten fölött cselekedve.” A Sátán azt szándékozik, hogy amikor átveszi az uralmat, oly módon tartsa kezében a világot, hogy „az embereknek úgy parancsoljon, mintha országának alattvalói volnának, akikkel tetszése szerint bánhat, akiket tetszése szerint

kormányozhat és uralhat”. Hogy legyen vallási trónja, amelyből uralkodhat, létrehozta a Katolikus Egyházat, és hogy legyen politikai trónja, amelyből uralkodhat, létrehozta az Egyesült Nemzetek Szervezetét.

„Ez a pogányság és a kereszténység közötti megalkuvás annak a próféciaiban megjövendőlt „bűn emberének” kialakulásához vezetett, aki szembeszegül Istennel, és fölébe emeli magát. A hamis vallásnak ez a hatalmas rendszere Sátán hatalmának remekműve — annak az erőfeszítésnek az emlékműve, amellyel a trónra kívánja ültetni magát, hogy akarata szerint uralkodjék a földön.” A nagy küzdelem, 50.

A fatimai csoda és annak sátáni prófécija az, amit Sátán felhasznált arra, hogy olyan próféta környezetet készítsen elő, amely lehetővé teszi a katolicizmus számára, hogy gyorsan az ő uralma alá adja egyházát, amikor megjelenik, és Krisztust megszemélyesíti. Krisztus megszemélyesítése a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel kezdődik, amelyet Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenhatodik, huszonkettedik, harmincegyedik és negyvenegyedik verse jelképez.

„A pápaság intézményét Isten törvényének megsértésével kikényszerítő rendelet által nemzetünk teljesen elszakítja magát az igazságosságtól. Amikor a protestantizmus kezét átnyújtja a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét; amikor átnyúl a mélység fölé, hogy kezét fogjon a spiritizmussal; amikor e hármasság befolyása alatt országunk megtagadja Alkotmánya minden alapelvét mint protestáns és köztársasági kormányzat, és intézkedéseket tesz a pápai hamisságok és tévelygések terjesztésére, akkor megtudhatjuk, hogy elérkezett az ideje Sátán csodálatos munkálkodásának, és hogy közel a vég.” Bizonyosságtételek, 5. kötet, 451.

Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény idején „eljött az ideje Sátán csodálatos munkálkodásának”. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének tizenegyedik versében az Egyesült Államok sárkányként „szól”, majd a tizenharmadik versben, amely egyszerűen azt azonosítja, mi történik akkor, amikor az Egyesült Államok „szól” a vasárnaptörvény meghozatala által, úgy tűnik, hogy Sátán tüzet hív le az égből.

„Isten szolgálói, akiknek arca a szent odaszentelődés fényétől felragyog és tündököl, sietve járnak majd helyről helyre, hogy hirdessék a mennyből jövő üzenetet. Földszerte, ezernyi hang által, elhangzik majd a figyelmeztetés. Csodák történnek, a betegek meggyógyulnak, és jelek meg csodák követik a hívőket. Sátán is munkálkodik hazug csodákkal, még tüzet is aláhozva az égből az emberek szeme láttára. Jelenések 13:13. Így jutnak majd a föld lakói arra, hogy állást foglaljanak.” The Great Controversy, 611, 612.

A fatimai üzeneteket egy csoda erősítette meg, amelyről tanúságot tettek az ateista kormánylapok is, amelyek azért voltak jelen az eseményen, hogy megcáfolják azokat az állításokat, amelyek az úgynevezett Szűz Mária három gyermeknél tett látogatásáról szóltak, a hónap tizenharmadik napján májustól egészen az 1917. október 13-i csodáig. Minden ateista hírszervezet, amely a csoda idején Fatimában jelen volt, megerősítette az eseményt. Valódi csoda volt (a Sátántól).

Amint azt Malachi Martin könyvében megállapította, II. János Pál pápát a Fatimai Mária iránti áhítata vezette. Fatima titkos prófécija, amelyet csak a 2000. évben hoztak nyilvánosságra,

természetesen sátáni prófécia volt, ám az utolsó napokban Jézus megismétli az első napokat. A Biblia legrégebbi könyve, az első könyv, amelyet Mózes írt, Jób könyve, és az azonosítja, hogy Jób, aki a száznegyvennégyezeret jelképezi, mert minden prófécia a lehető legtokéletebben az utolsó napokban teljeseedik be. A Jób történetében a Sátánnak megengedtetik, hogy halált és pusztulást hozzon Jób fölé, abból a célból, hogy próbára tegye Jóbot. Azok a csodák, amelyeket a Sátánnak megengedtetik véghezvinni az utolsó napokban, valódi csodák. Sátáni csodák ezek, de Isten megengedte a Sátánnak, hogy véghezvigye koronázó tettet, ugyanabból a célból, amiért megengedte a Sátánnak, hogy próbára tegye Jóbot.

„Sokan igyekeznek a spiritizista megnyilvánulásokat azzal magyarázni, hogy azokat teljes egészében a médium csalásának és szemfényvesztésének tulajdonítják. Ám noha igaz, hogy a csalárdság eredményeit gyakran valódi megnyilvánulásokként tüntették fel, voltak a természetfölötti erőnek is feltűnő megnyilatkozásai. Az a titokzatos kopogás, amellyel a modern spiritizmus kezdetét vette, nem emberi csalásnak vagy ravaszságnak volt az eredménye, hanem gonosz angyalok közvetlen munkája volt, akik ily módon vezették be a lelkeket pusztító egyik legsikeresebb tévelygést. Sokan abban a hitben fognak csapdába esni, hogy a spiritizmus pusztán emberi csalás; amikor pedig olyan megnyilvánulásokkal kerülnek szemtől szembe, amelyeket nem tekinthetnek másnak, mint természetfölöttinek, megtévesztetnek, és elvezettetnek azok elfogadására mint Isten nagy hatalmára.”

„E személyek figyelmen kívül hagyják a Szentírás bizonyágtételét a Sátán és ügynökei által véghezvitt csodákról. Fáraó varázslóit sátáni segítség tette képessé arra, hogy meghamisítsák Isten munkáját. Pál tanúsítja, hogy Krisztus második adventje előtt a sátáni hatalom hasonló megnyilvánulásai lesznek. Az Úr eljövetelét meg kell előznie „a Sátán munkálkodásának minden hatalommal, jelekkel és hazug csodákkal, és a gonoszság minden csalárdságával”. 2 Thessalonika 2:9,10. János apostol pedig, leírva a csodatevő hatalmat, amely az utolsó napokban fog megnyilvánulni, kijelenti: „Nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre az emberek szeme láttára, és elhiteti a föld lakóit azokkal a csodákkal, amelyeket hatalmában áll megtenni.” Jelenések 13:13, 14. Itt nem pusztán szemfényvesztésekről van szó. Az embereket azok a csodák tévesztik meg, amelyeket a Sátán ügynökei képesek véghezvinni, nem pedig azok, amelyeket csupán tettetnek.” A nagy küzdelem, 553.

A Fatimai üzenetek Malachi Martin könyvében a katolicizmus végidőkre vonatkozó prófétai struktúrájaként jelennek meg, összefüggésben az egyházon belüli belső küzdelemmel, amely ábrázolható akár úgy, mint a jó pápa és a rossz pápa közötti szembenállás, akár úgy, mint a konzervatív pápa és a liberális pápa közötti ellentét. A konzervatív pápa, és Martin értelmezése szerint a csoda alapján a jó pápa, felfogását az Első Vatikáni Zsinatra alapozza, amelyet Vatikánium I néven is ismernek, s amelyre 1869. december 8. és 1870. július 20. között került sor; IX. Piusz pápa hívta össze, és elsődlegesen a pápai tévedhetetlenség dogmájának meghatározására, valamint a Katolikus Egyházat abban az időben érintő különféle teológiai és hitelvi kérdések tárgyalására összpontosított. A Második Vatikáni Zsinatot, közismert nevén Vatikánium II-t, jóval később, 1962. október 11. és 1965. december 8. között tartották. XXIII. János pápa hívta össze, és XXIII. János halála után VI. Pál pápa folytatta.

A katolicizmus utolsó napjai, amint azt Martin kifejtette, az I. Vatikáni Zsinaton megfogalmazott római egyház tévedhetetlensége és primátusa, valamint a jelenleg a „woke-pápának” nevezett Ferenc által megjelenített liberalizmus, továbbá a II. Vatikáni Zsinat dokumentumaiban képviselt irányzat közötti küzdelmet jelölik. Martin azt állítja, hogy az egyház irányításának e két megközelítése közötti harc közepette kitör a harmadik világháború, Jézus pedig visszatér, leszáll a földre, áldását helyezi a jó pápára, és elfoglalja a katolikus egyház trónját.

Dániel tizenegyedik fejezetének tizenháromtól tizenötödik verséig terjedő szakaszában az a történelem, amely közvetlenül megelőzi a tizenhatodik vers vasárnapi törvényét, a helyettesítő háborúk harmadik és egyben végső csatáját írja le. Ez az a csata, amely Putyin győzelmét követi a tizenegyedik és tizenkettedik versekben, de e három vers közepén a tizenegyedik vers azonosítja, mikor lép be a katolicizmus az utolsó napok történelmébe.

Ézsaiás szerint Róma paráznája feledésbe merül a bibliai prófécia hatodik királyságának jelképes hetvenéves uralma idején. Amikor a pápaság 538-ban először a föld fölé emeltetett, trónra emeltetését megelőző útjelző Justinianus 533-as rendelete volt.

A Justinianus rendeletét övező történet azt mutatja, hogy Justinianus arra törekedett, hogy megszilárdítsa uralmát királysága felett azáltal, hogy véget vet annak a vallási vitának, amely nyugtalanságot okozott a királyságban. E vita arról szólt, hogy vajon a keleten lévő konstantinápolyi egyház, vagy a nyugaton lévő római egyház-e az úgynevezett keresztény egyház feje. A tizenharmadik versben az Egyesült Államok utolsó elnöke olyan viszályt fog szembesülni, amely arra kényszeríti, hogy párhuzamba állítsa történetét Justinianus történetével, és kijelentse, hogy a katolikus egyház az egyházak feje és az eretnekek megigazítója, annak érdekében, hogy megszerezze a hatalma megszilárdításához szükséges politikai támogatást.

Nem szabad semmiféle bizalmat helyeznünk Fatima sátáni jövendöléseibe, hanem kötelességünk meglátni azt, ami Isten Igéjében kijelentetett. A huszadik század kezdetén a földi fenevad mindkét szarva belépett harmadik nemzedékébe, amely a megalkuvás nemzedéke. A republikánus szarv átengedte pénzügyi rendszerét a világ bankárainak, akik eredetüket a Vörös Pajzs házához, a Rothschildokhoz vezetik vissza, valamint azok titokzatos kapcsolatára az illuminátusokkal, a szabadkőművességgel, a titkos társaságokkal és a jezsuita renddel. White testvérnő közvetlenül figyelmeztet ezekre a szervezetekre. Ugyanezen időszak alatt a laodíceai adventizmus, mint a protestáns szarv, oktatási és vallási intézményeit átengedte a világ irányításának.

Ugyanebben az időszakban a déli király modernkori története az orosz forradalommal veszi kezdetét, és az északi király modernkori története a fatimai csodával kezdődik. Amint azt Malachi Martin hangsúlyozza könyvében, a jó és a rossz pápa közötti belső küzdelem túl a fatimai üzenetek a katolicizmus és általában az ateizmus közötti harcot azonosították, még pontosabban pedig az oroszországi ateizmus elleni küzdelmet. Az a titok, amelynek alapján a pápának 1917-ben cselekednie kellett volna, azt a (sátáni) ígéretet tartalmazta, hogy ha a pápa zsinatot hív össze, és Oroszországot a Szűz Máriának ajánlja, akkor nem lesz második világháború. Azt is megjelölte, hogy ha a pápa visszautasítja ezt, Oroszország széltében-hosszában elterjeszti filozófiáját, és akkor újabb világháború következik.

A második világháború magában foglalta a katolicizmus háborúját Oroszország kommunizmusa ellen. A katolicizmus meghatalmazott hadserege ebben a háborúban a náci Németország volt. A pápaság mindig meghatalmazott hadseregeket alkalmaz. 1933-ban a katolikus egyház Pacelli bíboros közreműködése által konkordátumot írt alá Adolf Hitlerrel, amely lehetővé tette Hitler számára, hogy átvegye Németország felett az irányítást, és Hitler saját tanúságtétele szerint ez a szerződés (konkordátum) tette lehetővé számára a zsidókérdés megoldását. A nácik a pápaság meghatalmazottjai voltak az istentelen Oroszország ellen a második világháborúban, és a meghatalmazott háborúk második csatájában, amely most Ukrajnában megy végbe, azt egy másik náci meghatalmazott hadsereg hajtja végre.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„A két nagy tévtan, a lélek halhatatlansága és a vasárnap szentsége által Sátán megtévesztései alá fogja hajtani az embereket. Míg az előbbi a spiritizmus alapját veti meg, az utóbbi rokonszenvi köteléket teremt Rómával. Az Egyesült Államok protestánsai lesznek az elsők, akik kezüket a szakadékon átnyújtva megragadják a spiritizmus kezét; átnyúlnak a mélység fölé, hogy kezük fogjanak a római hatalommal; és e hármas szövetség befolyása alatt ez az ország Róma nyomdokaiba lép majd, amikor lábbal tiporja a lelkiismereti jogokat.”

„Minél szorosabban utánozza a spiritualizmus a kor névleges kereszténységét, annál nagyobb ereje van a megtévesztésre és a törbe csalásra. Maga Sátán is megtér a dolgok modern rendje szerint. A világosság angyalának alakjában fog megjelenni. A spiritualizmus közvetítése által csodák történnek majd, a betegek meggyógyulnak, és sok tagadhatatlan csodajel megy végbe. És mivel a szellemek hitet fognak vallani a Biblia iránt, és tiszteletet tanúsítanak az egyház intézményei iránt, munkájukat az isteni hatalom megnyilvánulásaként fogják elfogadni.

„A névleges keresztények és az istentelenek közötti elhatároló vonal ma már alig megkülönböztethető. Az egyháztagnak azt szeretik, amit a világ szeret, és készek velük egyesülni, Sátán pedig elhatározza, hogy egy testben egyesíti őket, és ily módon megerősíti ügyét azáltal, hogy mindenkit a spiritizmus soraiba sodor. A pápisták, akik a csodákkal dicsekszenek mint az igaz egyház biztos jelével, könnyen megtévesztetnek e csodatevő hatalom által; és a protestánsok is, miután elvetették az igazság pajzsát, szintén elámulnak. A pápisták, a protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják majd a kegyesség látszatát annak ereje nélkül, és ebben az egységben a világ megtérítésének és a régóta várt millennium beköszöntésének nagy mozgalmát fogják látni.”

„A spiritualizmus által Sátán az emberi nem jótevőjeként jelenik meg: meggyógyítja a nép betegségeit, és azt állítja, hogy a vallásos hit új és magasabb rendszerét tárja eléjük; ugyanakkor azonban pusztítóként munkálkodik. Kísértései tömegeket sodornak romlásba. A mértéktelenség letaszítja trónjáról az értelmet; ezt érzéki kicsapongás, viszály és vérontás követi. Sátán gyönyörködik a háborúban, mert az felkorbácsolja a lélek legrosszabb szenvedélyeit, majd örökkévalóságba sodorja áldozatait, akik bűnbe és vérbe merültek. Célja, hogy a nemzeteket egymás elleni háborúra ingerelje, mert így elterelheti az emberek figyelmét az előkészület munkájáról, hogy megállhassanak Isten napján.”

„Sátán az elemek által is munkálkodik, hogy begyűjtse az előkészületlen lelkek aratását. Tanulmányozta a természet műhelyeinek titkait, és teljes hatalmát arra használja, hogy az elemeket irányítsa, ameddig Isten megengedi. Amikor megengedett neki, hogy Jóbot sanyargassa, mily gyorsan elsöpörtettek a nyájak és csordák, a szolgák, a házak, a gyermekek; egyik csapás követte a másikat, mintegy egy pillanat alatt. Isten az, aki megoltalmazza teremtményeit, és körülveszi őket, hogy védve legyenek a pusztító hatalmától. A keresztény világ azonban megvetést tanúsított Jehova törvénye iránt; és az Úr éppen azt fogja cselekedni, amit kijelentett, hogy meg fog tenni — visszavonja áldásait a földről, és megvonja oltalmazó gondviselését azoktól, akik fellázadnak törvénye és tanítása ellen, és másokat is erre kényszerítenek. Sátán hatalma alatt tart mindazokat, akiket Isten nem őriz különösképpen. Egyeseknek kedvezni fog és jólétet ad, hogy saját szándékait előmozdítsa, másokra pedig nyomorúságot hoz, és az emberekkel elhiteti, hogy Isten az, aki sújtja őket.” A nagy küzdelem, 588–589.